

EmoPolis Agaty Ingarden

Spomiędzy szklanych okien budynków biurowych wyłania się zwisająca mechaniczna struktura i panele słoneczne, tworząc pejzaż współczesnego miasta. Jest to jeden z możliwych widoków na Dom Snów - laboratorium, które wyzwala od norm społecznych i jednocześnie tworzy nowe reguły współżycia. To miejsce, a zarazem program interaktywny kształtujący życie trzech grup mieszkańców. Motylołudzie wykonują pracę emocjonalną, która zasila całą infrastrukturę. Filmy wmontowane w elementy architektoniczne pozwalają na wgląd w przebieg tych procesów, w nich istotną rolę odgrywa odkrywanie ograniczeń cielesnych i komunikacja za pomocą ruchu. Członkowie tej grupy próbują budować jednocześnie swoją tożsamość i świadomość grupową. Goblinomotyle zajmują się obsługą procesów fizycznych i architekturą Domu Snów. EmoPolis natomiast reprezentuje nadzór i regulację. W tej dynamicznej interakcji między postaciami EmoPolis zapewniają równowagę energii generowanej przez Motylołudzi oraz działają jak lustra odbijające emocje, pobudzając samoświadomość mieszkańców.

Te niejednoznaczne postacie ucieleśniają aspekty życia miejskiego - skomplikowane systemy, w których nadzór jest integralną częścią codziennego funkcjonowania. Instalacja i muzeum to metafory ekonomii uwagi stanowiącej bazę doświadczania zapośredniczonej przez media rzeczywistości. Dom Snów zmienia swoją architekturę w zależności od punktu widzenia. Zależy ona od tego, z którym bohaterem identyfikuje się widz. Zwiedzający wystawę stają się również częścią tytułowego EmoPolis - nadzorują transfery emocji. Wgląd w cykl życia Domu Snów wyłania się zza szyb infrastruktury zbudowanej z okien biurowca z Kijowa. Ich półprzezroczyste powierzchnie rozmywają granice między wnętrzem a zewnątrz. Zarówno szklane ruiny korporacyjnej architektury, jak i skapujące części metalowych kwiatów Pikniku o zachodzie słońca stają się podobne do oczu owadów.

Oba projekty odzwierciedlają funkcjonowanie powiązanych systemów. W świecie Domu Snów energia Motylołudzi napędza program regulowany i obserwowany przez EmoPolis. Podobnie rzeźba Piknik o zachodzie słońca integruje komponenty naturalne i przetworzone (metal, zwęglony cukier, tkanina grzybowa, panele słoneczne), tworząc samopodtrzymujący się ekosystem. Razem konstruują one pejzaż miejski, zacierający granice między przestrzenią publiczną i prywatną. Splątane interakcje grupowe i odizolowane zdarzenia tworzą spójną narrację świata Domu Snów.

Agata Ingarden (ur. 1994 w Polsce) mieszka i pracuje między Paryżem a Atenami. Przy tworzeniu rzeźb używa różnych mediów, łącząc prace wideo, performans, dźwięk i tekst. Jej praktyka skupia się na znaczeniu materiałów, których używa, a zainteresowania dotyczą posthumanistyki, socjologii, science fiction i budowania narracji mitycznych. Jej prace były pokazywane m.in. w Palais de Tokyo, Paryż (2019); Frac, Île-de-France, Paryż (2019); Mo.Co, La Panacée, Montpellier (2019); Künstlerhaus, Wiedeń (2020); Muzeum Sztuki w Łodzi (2021); Art Encounters Biennial, Timișoara (2021); CAPC, Bordeaux (2022); Centro de Cultura Digital, Mexico City (2023); 15. Biennale w Gwangju w Korei Południowej (2024). W 2021 roku otrzymała nagrodę specjalną w konkursie Future Generation Art Prize.

Patronat nad wystawą kuratorowaną przez Daniela Muzyczuka objął "Kalejdoskop".